

Адрес за кореспонденция:

Янко Янков

ж. к. “Дианабад”,
Блок 4, етаж 6, ап. 38,
1172 София

03 април 2006 г.

Към:

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.
LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.
LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.
LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.
LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.
LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.
LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.
LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.
LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.
LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.
LPC-Embassy-011/ 27 март 2006 г.
LPC-Embassy-012/ 03 април 2006 г.

**До техни Превъзходительства Посланиците,
акредитирани в България от държавите-
членове на Европейския съюз,
Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Президента Георги Първанов

бул. “Княз Дондуков” № 2
1000 София

До Изпълнителния директор
на “Медиа” холдинг АД и
Главен редактор на
в-к “Труд” **ТошоТошев**,
ул. “Екзарх Йосиф” № 119
1000 София

Информационно копие:

**До Генералния директор
и Специалния справочен отдел и архив
на Българската телеграфна агенция (БТА)**
бул. “Цариградско шосе” № 49
1124 София

Информационно копие:

**До всички заинтересовани и интересувани се
български и чуждестранни институции и личности**

1.

Ваши Превъзходителства,

Господин Президент,

Господин ръководител на един от гласовете на българското “свободно” слово,

Наистина би могло да се счита, че строго формално главният адресат на настоящите редове е институционалният и персонален субект Тошо Тошев, встъпващ в качеството му на Изпълнителен директор на “Медиа” холдинг АД и Главен редактор на в-к “Труд”, *но това, всъщност, съвсем не е така*; тъй като, поне за мен, *това лице е само една от знаковите персонификации на протичащите у нас злоеци социално-политически трансформационни процеси*, в най-дълбоката основа на които е залегнала стратегията на най-интензивното използване на медиите за най-жестоката саморазправа с всеки, който би се опитал да се противопоставя на тоталното мафиотизиране на българското общество.

Така или иначе, поне с настоящите редове и поне за ритуал, днес аз правя официално достояние на всички вас факта на моето официално манифестирано добронамерено обръщение към това лице и се надявам вие, **Ваши Превъзходителства и Господин Президент**, да станете свидетели на неговото по-нататъшно, несъмнено знаково, поведение във връзка със съдържанието на това писмено изложение.

Разбира се, съвсем непосредственият повод за тези мои редове е публикуваният в днешния брой на вестника журналистически материал на **Валентина Петкова**, обозначена в специалното каре като “*Политически наблюдател*”. Тъй като и *самият аз преди време, в продължение на цели шест години бях собственик и издател на вестник*, съвсем професионално ще отбележа, че *фактът, че нейният материал е публикуван не в нейната строго профилирана, а в съвсем друга рубрика*, недвусмислено свидетелствува, че *журналистите от въпросната рубрика напълно благоразумно са отказали да изпълнят специалната поръчка, изпълнението на която В. Петкова, очевидно, не е могла да откаже.*

Пак в духа на професионалните оценки мога да кажа, че **В. Петкова наистина високопрофесионално се е справила с възложената ѝ специална оперативноманипулативна поръчка**, с което *несъмнено е доказала съвсем не професионалните си качества на журналист, а напълно други качества*, на които тук и сега няма да се спирам.

Освен това, изрично подчертавам, че тук и сега няма да обръщам внимание на думите от интервюто на **фамозния академик Иван Юхновски**, тъй като те ще бъдат разгледани в друг и адресиран към самия него, коментар, при което си запазвам правото по-късно да поискам от вестника *правото на равностоен по обем и място отговор.*

Също така изрично подчертавам, че тук и сега няма да подлагам на специален коментар и конкретните думи на “*Политическия наблюдател*” **Валентина Петкова**, тъй като бих желал преди това *да ѝ дам шанса и възможността да поправи допуснатата напълно недопустима за един почтен журналист поведенческа грешка.*

Става въпрос за това, че при подготовката на своя журналистически материал **Валентина Петкова** не само *въобще не се е била обърнала към мен за получаване на допълнителна информация по третирания от нея случай*, но дори си е позволила съвсем лекомислено или напълно тенденциозно да *пренебрегне редица изключително съществени “информационни възли”, съдържащи се във въпросното мое писмено изложение.*

А това обстоятелство, поне според мен, категорично *поставя под изключително сериозно съмнение не само нейната искрена журналистическа заинтересованост за откриването и описването на истината, но дори поставя въпроса “дали тя въобще е виждала въпросното писмено изложение, което е коментирала, или просто в духа и оперативната практика на определени специални държавни или недържавни институционални сили на нея ѝ е бил даден изготвен от самите тях готов материал, който тя чиннопоклонно и послушно е подписала като неин авторски, и е предоставила за публикуване?”*.

2.

Така, във връзка с гореизложеното, предлагам на Изпълнителния директор на “Медиа” холдинг АД и Главен редактор на в-к “Труд” г-н ТошоТошев да *възложи на въпросната журналистка да преразгледа и преоцени съдържанието и значението на думите, които е вложила във въпросния материал, и които се отнасят конкретно до мен.*

Според моето скромно мнение, ако това бъде направено и ако задачата на ръководената от г-н Тошо Тошев “информационна империя” наистина е информацията, на не дезинформацията, то ще бъде уместно новата преценка спешно на намери своето място на страниците на същия вестник.

Тъй като *ако въпросната журналистка ме бе потърсила и ме бе попитала каквото и да е по повод подготвяния от нея журналистически материал, аз сях лично да ѝ предоставя доста богат набор от мои материали*; и тъй като тя не е направила това, сега имам удоволствието не да ѝ дам наготово въпросните материали, а само да я препратя към тях, като ѝ посоча, че тяхното прочитане може да бъде осъществено в: →Националната библиотека; →Централната библиотека на Софийския университет и в три от факултетните библиотеки; →Централната библиотека на БАН и в три от институтските библиотеки; и →Библиотечния и архивния отдел на БТА.

Става въпрос за:

1) с. 338-444 от Том 1 на моята книга “Документ за самоличност. Политическа документалистика”;

2) с. 498-513 от Том 2 на моята книга “Документ за самоличност. Политическа документалистика”;

3) с. 160-169 от Том 3 на моята книга “Документ за самоличност. Политическа документалистика”;

4) с. 2-17 от Том 4 на моята книга “Документ за самоличност. Политическа документалистика”;

5) с. 100-113, с. 324-327 от Том 5 на моята книга “Документ за самоличност. Политическа документалистика”;

6) с. 187-195, с. 384-386, с.444-451, с.471-475, с. 499-500, с. 502 от Том 6 на моята книга “Документ за самоличност. Политическа документалистика”.

3.

Обръщам специално внимание на обстоятелството, че ако Валентина Петкова наистина е била видяла и лично е била ползувала въпросния подписан от мен материал, то тя: а) първо е щяла да забележи, че това е десетият поред материал; б) ако наистина е носител на насочената към разкриването на истината вечно жива журналистическа искра, то тя е щяла да потърси (поне в отдела на БТА) и останалите такива (предхождащи и последващи го) материали; в) ако тя бе направила всичко това и ако наистина е

добросъвестен журналист, в никакъв случай не би употребила укоримите и недопустими от нормалната журналистическа етика и от правото думи.

Освен това, обръщам специално внимание на обстоятелството, че: **а)** самата тя съвсем непредпазливо е дала възможност на читателя да разбере, че моят материал ѝ е бил даден (ако изобщо ѝ е бил даван!): **→**или лично от фамозния академик; **→**или от някакъв техен общ високоерархичен фактор на властова, икономическа или друга зависимост; **→**или просто от **“почетната”** (но, очевидно **непочтена!**) **севлиежка или друга връзка** между **Т. Тошев** и **И. Юхновски**; **б)** и че тя не само не е имала никаква друга възможност да се сдобие с този мой писмен материал, но дори и не е имала никакво ясно изразено желание да замаскира източника си и да предпостави заблуждаващото внушение, че го е била получила примерно от архивно-справочния отдел на БТА, от **Президента Георги Първанов** или от някои от европейските посланици в София.

4.

Освен това, обръщам специално внимание на обстоятелството, че **на 20 октомври 2003 г.** бях изпратил по пощата препоръчано писмо, адресирано лично до **г-н Тошо Тошев**, с което му предоставях **документация от 28 страници**, от която е видно, че някогашната българска Държавна сигурност е била изработвала специални фалшификати, предназначението на които е било да бъдат манипулативно представяни като автентични и да служат като основание за моето компрометиране пред западните журналисти и дипломати, с които по онова време съм контактувал и обсъждал проблемите за човешките права в социалистическа България.

Специално подчертавам: **→**както обстоятелството, че това писмо е публикувано на **с. 303-304 на Том 6** на посочената документална поредица; **→**така и обстоятелството, че **г-н Тошо Тошев напълно преднамерено не е направил абсолютно нищо, за да отрази този факт.**

Подчертавам последното, тъй като почти всички вестници от неговата “информационна империя” преди това бяха ползували и разпространявали въпросния ченгеджийски фалшификат, и по силата на журналистическата и чисто човешката етика след получаването на тези опровергаващи материали би трябвало лично **Тошо Тошев** да се извини и да изрази съжалението си, че негови издания са били не само обикновени консуматори, но и активни разпространители на фалшификата. Тъй като, обаче, такова извинение въобще не последва, аз съм категоричен в извода си, че **ползуването на тези фалшификати от вестниците на Тошо Тошев е била напълно преднамерено и с пределно ясното съзнание за престъпно погазване на истината.**

Посочвам това обстоятелство както като почти пълна **аналогия на днешния случай на абсолютно недобросъвестно и дори престъпно журналистическо интерпретиране**, така и с **официалното предложение, отправено към г-н Тошо Тошев в необходимото разумно едноседмично време да вземе необходимите разумни мерки.**

Забележка: Настоящото мое изложение е предоставено на редакцията на в-к “Труд” по два начина: **а)** чрез лично посещение в редакцията още вечерта на 03 април (понеделник); и **б)** чрез препоръчано писмо, подадено в пощенската служба на 04 април (вторник).

03 април 2006 г.

Янко Н. Янков